

Telegraful Român

Organ național - bisericesc. — Intemeiat în anul 1853

Onor. Asociațiunea pentru literatura
română și cultura poporului român
Sibiu
Str. Șaguna 8

Abonamentul
pentru parohii cl. I Lei 800; cl. II Lei 600; cl. III
Lei 500. Particulari Lei 1000. Autorități și străină-
tate Lei 1500. De sprijin Lei 1500 Pentru America
10 Dolari.

Articolele și corespondența
se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. Mitropoliei 45 — Articolele nepublicate nu se
inașază. — Scrisorile nefrancate se retuză.

Prețul inserțiunilor
un cm.² 12 Lei pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Ro-
mân, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Conferința panortodoxă dela Moscova

Am anunțat, în numărul prece-
dent al *Telegrafului Român*, alcătuirea
delegației române care ia parte la
sărbătorirea împlinirii a 500 de ani
dela dobândirea autocefaliei Bisericii
ortodoxe ruse și la conferința pan-
ortodoxă ce se ține tot în acest timp
la Moscova.

E mult îmbucurător faptul că,
după atâta vreme dela conferința pan-
ortodoxă dela Muntele Atos (1930)
și dela primul congres al profesorilor
de teologie ortodoxă ținut la Atena
între 29 Noembrie—4 Decembrie
1936, împrejurările au devenit în sfâr-
șit favorabile ținării unei conferințe
pan-ortodoxe la Moscova. Căci, dacă
există o veche rană sângerândă a or-
todoxiei, aceea este a lipsei de le-
gături mai strânse între diferitele Bi-
serici ortodoxe naționale, care do-
bândindu-și autocefalia — cele mai
multe în secolul trecut — s'au lăsat
antrenate în același timp într-o izo-
lare foarte primejdioasă pentru uni-
tatea spirituală și de orientare gene-
rală a ortodoxiei.

Știm că autocefalie nu înseamnă
nicidecum rupere de unitatea dogma-
tică, morală și cultică a ortodoxiei și
ne dăm seama de realele foloase
practice ale autocefaliei în ordinea
administrativă și a adaptării Bisericii
la realitățile locale, dar autocefalia
trebuie dublată de un simț sporit al
unității spirituale, doctrinale, morale
și cultice a ortodoxiei. Altfel se
ajunge la o politică bisericească izo-
laționistă, care îndreptățește în oa-
recare măsură afacurile îndreptate im-
potriva Bisericii ortodoxe pe tema
unității sale.

Sunt destul de cunoscute triste
împrejurări istorice care au făcut ca
Biserica noastră ortodoxă, încă de pe
vremea luptelor iconoclaste, a marelui
schisme (1054) și mai ales a căderii
Constantinopolului (1457), să-și îm-
pușineze până aproape de istovire
forțele sale de sistematizare și adân-
cire a doctrinei în sinoade ecume-
nice. Sinoade ca cel dela Iași (1642)
care s'a pronunțat pentru mărturisire
de credință alcătuită de Mitropoli-
tul Petru Movilă al Kievului, sau
chiar ca cel dela Ierusalim (1672),
care a întărit mărturisirea de cre-
dință a Patriarhului Dositei, sunt de
sigur momente importante în istoria
Bisericii ortodoxe, dar de aici și până
la o circulație vie în toate arterele
ortodoxiei, începând dela Patriarhul
ecumenic dela Constantinopol și până
la ultimul protopop și paroh de sat,
este o mare distanță. Și cu toate că
duhul ortodoxiei n'ar fi putut și nu
va putea niciodată să îngăduie o or-
ganizare quasi-militară ca cea a ro-
mano-catolicismului, totuși o mai
strânsă legătură între Bisericile or-
todoxe orientale, a fost totdeauna de
dorit.

Lucrul acesta l-au înțeles destul
de bine în primul rând conducătorii
actuali ai Bisericii ortodoxe ruse,

care folosesc toate prilejurile pentru
strângerea legăturilor dintre direrile
Biserici ortodoxe naționale, cum a
fost acela al instalării I. P. S. Pa-
triarh Alexei al Moscovei, când s'au
adunat la Moscova delegați din toate
țările ortodoxe, apoi vizitele înalților
chiriarhi al Bisericii ortodoxe ruse în
țările ortodoxe și viceversa, iar acum
sărbătorirea împlinirii a 500 ani dela
dobândirea autocefaliei Bisericii or-
todoxe ruse și mai ales conferința pan-
ortodoxă, pregătită din vreme cu de-
legați din toate țările ortodoxe.

Ne amintim cum, pentru pregă-
tirea lucrărilor conferinței pan-or-
todoxe ce se ține acum la Moscova a
fost plecată la Moscova, între 20
Martie—9 Aprilie a. c., o delegație
a Bisericii ortodoxe române compusă
din: dl prof. Stanciu Stoian, ministrul
Culturii, P. S. Nicolae al Oradiei și
P. C. Pr. Petre Vințilescu, decanul
Facultății de teologie din București.

Nu cunoaștem lucrările pregăti-
toare ale Conferinței pan-ortodoxe
dela Moscova și când scriem aceste
rânduri, nu cunoaștem nici ordinea
de zi a conferinței. Atunci când vor
fi date publicității desbaterile și re-
zoluțiile acestei foarte importante con-
ferințe, vom reveni pentru a le dis-
cuta. Am ținut totuși să subliniem im-
portanța acestui eveniment cu totul
deosebit în viața Bisericii ortodoxe.

Căci nu e puțin lucru să izbu-
tești a pune să discute în comun pe
reprezentanții ierarhiei, administrației
bisericești și științei teologice din țā-
rile ortodoxe, asupra marilor probleme
ce stau astăzi în fața Bisericii. Cel
de al doilea congres al profesorilor
de teologie ortodoxă, plănuț pentru
anul 1939 la București, s'a amânat
mereu și, până la urmă, nu s'a putut
ține. Ar fi fost un foarte bun prilej de
verificare a forțelor ortodoxiei și de
adâncire a unora din problemele —
prea multe — pe care și le puseseră
primul congres.

E foarte probabil ca actuala con-
ferință pan-ortodoxă dela Moscova să
fi reluat unele dintre problemele dis-
cutate la primul congres al profeso-
rilor de teologie ortodoxă, ca:)
Problema convocării unui sinod ecu-
menic;) Modul unei înțelegeri po-
zitive a diferitelor Biserici ortodoxe și
al hotărârilor lor în chestiuni mai ge-
nerale și de natură urgentă;) Or-
todoxia și problemele actuale ale vie-
ții: 1. Biserica și cultura; 2. Biserica
și Statul; 3. Biserica și problemele
sociale.

De asemenea credem că unul
din cele două *deziderate* discutate la
acel congres, acela al unei „reviste
teologice interortodoxe”, va fi figu-
rând pe ordinea de zi a conferinței
pan-ortodoxe dela Moscova, de pe
care suntem siguri că n'a lipsit pro-
blema „misiunii sociale a Bisericii”,
care forma a patra și ultima pro-
blemă ce trebuia discutată la al doilea
congres al profesorilor de teologie
ortodoxă la București.

Pacea¹

de

I. P. S. Mitropolit Nicolae de Crutiți și Colomenschi

„Pace tuturor”...

Auziți de mai multeori în timpul sluj-
belor de seara și al sîntei Liturghii ve-
stirea aceasta a Bisericii, însoțită de bine-
cuvântarea preotului sau a arhierelui
slujitor. Care pace vă dorește sînta no-
astră Biserică? Ce fel de pace se coboară
în suflete prin binecuvântarea aceasta? —
Biserica vă dorește pacea, pe care au
cântat-o în noaptea Crăciunului îngerii din
cer, cari s'au arătat păstorilor înfricoșați,
zicînd: „Mărire întru cei de sus lui Dum-
nezeu și pe pămînt pace, între oameni
bunăvoire” (Lc. 2, 14); pacea pe care a
făgăduit-o Domnul nostru Iisus Hristos
ucenicilor Săi după Cina cea de taină, în
preajma răstignirii Lui: „Pacea Mea las
vouă, pacea mea dau vouă” (In. 14, 27);
pacea, care a dăruit o Hristos apostolilor
Săi, când li s'a arătat în ziua învierii și în
a opta zi a învierii și le-a zis: „Pace
vouă!” (In. 20, 19). Aceasta este pacea pe
care o coboară Biserica în inimile voastre.

Dar unde este pacea aceasta, lăsată
de Dumnezeu pe pămînt, când împărății
se ridică împotriva altor împărății, po-
poare împotriva altor popoare, când cu-
tremure, furtuni, catastrofe obișnuite pe
pămînt și tot felul de suferințe, nenorociri
și boale ne inconjoară ca niște fiare
sălbatic de pretutindeni, gata oricînd să
ne sfășie cu dinții? Unde este pacea aceasta
făgăduită de Domnul și incredințată oa-
menilor?

Să ne închipuim o mare în furtună.
Valurile se ridică, spumegînd ca niște zi-
duri uriașe și se ciocnesc într'un clocot
asurzitor. Ai impresia că marea întreagă
este în mișcare și că e răscolită până în
adâncuri de vijeliile furtunii. Dar aceasta
e o simplă impresie. În realitate toată
această frământare cuprinde numai supra-
fața mării, straturile de apă de deasupra,
și, dincolo de ele, la o adîncime relativ
mică, începe împărăția liniștei și tăcerii
netulburate, unde nu pătrunde niciodată
vuetul sau vârtejul nici unei furtuni.

Un alt exemplu. În scorbura unui co-
pac bătrîn este un cuib de pasăre. În cuib
stau sub aripi ocrotitoare puii. O furtună
puternică se abate asupra pădurii: copacii
se îndoiesc, pămîntul se cutremură. Puii
însă, sub aripile mamei lor, nu simt nimic:
ei dorm liniștiți în cuibul cald și-moale,
păzit cu devotament de mamă.

Așa e și pacea lui Hristos. Ea nu e
de pe pămînt. Domnul nostru Iisus Hristos
a prevestit pămîntului războaie și ridicarea
unui neam asupra altuia, a unei împărății
asupra altei împărății (Mat. 24, 7), iar cre-
dincioșilor suferințe inevitabile în viața
omenească: „În lume necaz veți avea”
(In. 16, 33), dar tot el a zis: „Împărăția

¹ Predică din vol. „Predici, Cuvântări, Pa-
storale”, Moscova 1947 p. 22—26.

Cerându-ne scuze pentru aceste
anticipări pripite, așteptăm cu încre-
dere rezultatele conferinței pan-or-
todoxe dela Moscova, socotindu-le de
pe acum drept un câștig real pentru
propășirea Bisericii ortodoxe.

Emilian Vasilescu

Mea nu este din lumea aceasta” (In. 18, 36)
și „Împărăția lui Dumnezeu înlăuntrul vo-
stru este” (Lc. 17, 21): Pacea lui Hristos
— unul din atributele împărăției lui Dum-
nezeu — se găsește acolo unde e și împă-
răția lui Dumnezeu, adică înlăuntrul nostru,
în inima noastră, în sufletul fiecărui cre-
știn adevărat.

Această pace dată omenirii de Mân-
tuitorul înseamnă înainte de toate pace cu
Dumnezeu, pacea celui ce iubește pe Domnul.
Ea sălășluiește în inima care nu cunoaște
cărtire împotriva lui Dumnezeu, care pri-
mește tot ce i se întîmplă în viață ca din
mîna lui Dumnezeu, cu deplină încredere,
cu totală supunere de fiu față de voia Ta-
tălui său din ceruri. „Fă cu mine, Doamne,
voia Ta” este glasul inimii curate. Pacea
aceasta aparține sufletului plin de iubire
fără de margini către Domnul Său, pentru
toate binefacerile ce le revărsă Dumnezeu
în viața lui și întru carele nu află loc ne-
recunoștința ucigașă, asemeni celei a lui
Iuda. Pacea aceasta nu se află însă, în su-
fletul care a căzut în păcat și crede că,
dacă păcatele lui nu sunt cunoscute de
oamenii, pot fi ascunse și de Dumnezeu
atotștiutorul, sau în sufletul care petrece
în păcat și-și liniștește conștiința, zicînd
că Domnul, fiind milostiv, toate le iartă,
fără a-l pedepsi sau a-i cere în schimb
nici o pocăință. Prin aceasta el vrea să se
înșele pe sine și pe Domnul său. Pacea
viază numai în sufletul curat și fără vi-
clesug, deschis până în adâncuri înaintea
privirii atotvăzătoare a lui Dumnezeu. Cu
o astfel de pace sîntă cerea deslegarea
dreptul Simeon, după ce l-a primit pe
Domnul: „Acum slobozește pe robul Tău,
Stăpâne, după cuvîntul Tău, în pace”.

Pacea lui Dumnezeu mai însemnează
pace cu propria conștiință. Cunoaștem din
paginile sîntei Scripturii cum cel dintîi
ucigaș, Cain, după uciderea fratelui său,
Avel, nu-și mai găsea odihnă pe pămînt,
rătăcind din loc în loc, mereu neliniștit,
până la moarte: „Cei răi n'au pace”, zice
Domnul (Is. 48, 22). De asemenea cunoa-
ștem din viețile sfinților aceleași remușcări
ale conștiinței la cei ce au fost mari pă-
cătoși, ca: Maria Egipteanca, Varvara,
Bonifaciu, cari se mistuiau în focul con-
științei pedepsitoare și cari au primit ier-
tarea la picioarele Crucii și prin iertare
alinarea deplină a suferințelor lor, iar în
viața sîntă pe care au dus-o după aceea
pacea cea adevărată.

În sfîrșit, pacea lui Hristos este pacea
sufletului creștin în relație cu aproapele. Pa-
cea este comoarea aceluși suflet, care n'are în
sine setea răzburării sau mândria dispre-
țuitoare față de semen, care nu ține mînt
răul și întru care duhul clevețirii, al in-
vidiei, al urii n'are nici un loc. Iubirea
frățească și inima deschisă spre aproapele
sunt izvorul păcii lăuntrice și al bucuriei
adânci. „Iar cei blînzi vor moșteni pămî-
ntul și se vor desfăta de binefacerile
păcii”, zice cuvîntul lui Dumnezeu (Ps. 36, 11).

Așadar creștinul știe cum să dobân-
dească pacea. Dumnezeu nostru este „Dum-
nezeul păcii” (1 Cor. 14, 33), iar „roadele
Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea”

Luca, Arhiepiscop de Simferopol și Crimeea — profesor de chirurgie

Știința și religia nu se contrazic, ci se armonizează. A mândouă tind să realizeze binele pentru omenire; prima mai mult în domeniul vieții materiale, a doua mai ales în domeniul vieții spirituale. Armonia aceasta se constată nu numai din rezultatele practice, ci și din viața reprezentanților mai de seamă ai științei și religiei. Adevărații creatori în știință au tot credincioși cu adevărat. Oamenii Bisericii, la rândul lor, au adus contribuții prețioase în toate domeniile științifice.

„Jurnalul Patriarhiei din Moscova”, Nr. 5 din 1946, ne aduce vestea că marele Premiu I. V. Stalin, în sumă de 200 mii ruble, a fost acordat pentru anul 1946 Arhiepiscopului de Tambov, Luca (Valentin Voino Iasenetschi) pentru deosebita lui merite științifice. Și anume, prin cercetări originale, Arhiepiscopul Luca (numele e semnificativ!) a descoperit noi metode de vindecare a plăgilor supurate. Rezultatele cercetărilor sale le-a expus în lucrările: „Technica operatorie a plăgilor supurate” (1943) și „Rezecția ulterioară a plăgilor impușcate dela nivelul articulațiilor” (1944). Prin aceste lucrări el aduce o importantă contribuție la alinarea suferințelor omenești.

Duhul creștin al dragostei a făcut din Arhiepiscopul doctor al sufletelor și un Arhiepiscop-doctor al trupurilor, chinuite de devastările războiului. Din premiul primit Arhiepiscopul Luca a donat 130 mii ruble orfanilor de războiu. Creștinismul își manifestă astfel vigoarea în mijlocul ruinelor materiale, trupesti și sufletești pe pe care lăsat războiul.

Dăm aici articolul: „Luca, Arhiepiscop de Simferopol și Crimeea”, publicat de D-na Antonia Sapovalova în „Jurnalul Patriarhiei din Moscova” (Nr. 5 din 1946), pentru a face cunoscută și la noi în țară și mai ales preoțimii marea personalitate a Arhiepiscopului Luca.

Matei 25, 20—21

Atribuirea premiului Stalin cl. I de 200.000 ruble profesorului Valentin Voino Iasenetschi — pentru descoperirea științifică de noi metode chirurgicale în tratamentul plăgilor impușcate de războiu, ulterior infectate, descoperire expusă în lucrările: „Technica operatorie a supurațiilor” (schită științifică) și „rezecția ulterioară a plăgilor impușcate dela nivelul articulațiilor” — este o mare bucurie pentru Biserica ortodoxă rusă. Profesorul Iasenetschi este de 25 de ani în slujba Bisericii ortodoxe, iar de 23 ani (1923) are și darul arhieriei. Astăzi e Arhiepiscop de Simferopol și Crimeea.

S'au emis multe păreri contradictorii despre personalitatea Arhiepiscopului Luca. Unii sunt foarte entuziasmați de liniștea lui sufletească și de înțelepciunea lui luminată. Alții cari îl cunosc foarte puțin, îl socotesc din contră ca un desechilibrat, un om arogant și ambițios. Dacă unii dau

mărturie despre neîntrecuta lui bunătate și modestie, alții spun că e mândru și plin de sine, Laicii semiră cum se pot îngemăna în același om pe deoparte anatomistul și chirurgul, care a cunoscut până în cele mai mici amănunte trupul omenească, pe de altă parte Arhiepiscopul care totdeauna în predicile sale s'a arătat un neîntrecut apărător al dogmei despre concepția neprihănită a Mântuitorului prin Duhul Sfânt.

De altfel pentru oameni există încă multe taine. Poți diseca trupul omenească, poți cunoaște toți nervii, mușchii, oasele și organele (ficat, inimă etc.). Sufletul omului: totalitatea gândurilor, simțămintelor și vrerilor — cu toată contrazicerea aparentă — rămâne un întreg. Arhiepiscopul Luca e un om care posedă multe daruri: o putere de muncă extraordinară, o minte perspicace și sentimente foarte alese. De aceea psihologia acestui om e foarte complexă. De aici probabil decurg și impresiile variate, pe care le au oamenii cari l-au văzut și cunoscut.

Valentin Voino Iasenetschi s'a născut în 1877. Tatăl lui a fost farmacist. Copilăria, adolescența și tinerețea și le-a petrecut la Kiew. Prima lui pasiune a fost pictura. De aceea el face paralel atât liceul cât și Academia de Belles Artes din Kiew, pe care le termină deodată în 1896.

În vremea aceasta curentul poporanist era foarte puternic în orașele de provincie. Tineretul studios avea un interes deosebit pentru ridicarea claselor de jos. În pictură, Nestopov și Vasnețov erau reprezentanții cei mai de seamă ai acestui curent, care cu siguranță a avut o influență deosebită asupra tânărului Iasenetschi. Iată ce spune el însuși în „Autobiografia” sa: „Am ajuns la puțină de a picta destul de bine, am înțeles procesul creației artistice; mai mult, mi-am format și direcția activității mele artistice: un drum pătruns de ideea religioasă. Neîncetat mergeam pela bisericile din Kiew și Piecerscaia-Lavra, unde am făcut multe chipuri de pelerini, pentru care am și luat premiul la expoziția ce s'a organizat de către școală”.

Se părea că s'a hotărât definitiv drumul vieții lui. În toamna anului 1896 pleacă să facă examenul de admitere la Academia de Belles Artes din Petersburg.

Aici însă încep frământările sufletești: profesiunea aleasă folosește sau nu poporului? Concepțiile încurcate despre slujirea poporului, pe care le citise în cărțile lui Lew Tolstoi și concepția ascetică de renunțare la tot ceea ce ne atrage simțurile, duc pe tânăr la frământări foarte mari. Adevărat, că există pictori celebri, a căror pensulă a jucat un rol foarte important în răspândirea ideii de democrație. Pânzele lor sunt izvoare nesecate de bucurie și mândrie pentru masele populare. Mai mult, ele sunt izvor nesecat de inspirație și creație, izvoare care dau avânt

carei capului, arătați că primiți cu smerenie și bucurie binecuvântarea păcii.

Să ne dăm, dar, silința de-a ajunge la această pace. Să o căutăm cu credința noastră, cu supunerea deplină la voia lui Dumnezeu, cu iubirea noastră față de Tatăl ceresc, cu pocăința pentru păcatele noastre, cele de voie și cele fără de voie, cu rugăciunea, cu fapta cea bună și cu inima curată către aproapele nostru. Pacea aceasta este izvorul puterii sufletului și stălp de întărire în toate furtunile vieții, în nenorociri și boale. Peste capetele noastre se'nvârtesc înfricoșatele furtuni ale vieții, dar dacă avem pe Hristos în inimă, avem cu El și pacea, și împreună cu pacea și lumina, căldura și seninătatea.

Această pace a lui Hristos fie cu voi cu toți!

Pace tuturor!

(În românește de
Arhidiacon Ioan).

extraordinar gândului și sentimentelor alese. Nu putea oare în felul acesta să servească poporul?

Ascetismul! E adevărat provoacă o stimă deosebită, mai ales atunci când e activ, când omul pentru un ideal renunță la toate cele ce-l sunt date de natură, numai și numai să atingă idealul care îl atrage.

Gânditorii dela sfârșitul secolului trecut au cugetat însă altfel înzestrat cu darul de a înregistra idealul vremii sale, cât și cu o putere de muncă și de rezistență puțin obișnuită, tânărul Iasenetschi renunță la pictură și își alege profesiunea de medic. Deși, pentru a o realiza, — după propria lui mărturisire — trebuia să lupte „pe de o parte împotriva dragostei extraordinare pe care o aveam pentru studiile clasice și filosofice, pe de altă parte împotriva lipsei de interes și antipatiei pe care o aveam față de științele naturale”. Mai ales fizico-chimicele — obligatorii pe acea vreme la Facultatea de Medicină — îi produceau un adevărat coșmar.

Trecerea dela pictură la medicină nu s'a făcut tocmai așa de ușor. El pierde 2 ani. Se gândea la început să se facă medic de circumscripție (mai bine zis Feldscher) apoi învățător la țară. Urmează un an de zile cursurile Facultății de drept. Hotărârea luată în urmă cu 2 ani îl urmărea. În 1898 se înscrie la Facultatea de Medicină din Kiew, cu gândul de a se face medic de plasă.

Fiind foarte înzestrat, îndată s'a dovedit a fi un element strălucit. Iată ce scrie în autobiografie: „Dragostea și mai ales înțelegerea pentru formă, s'a manifestat în iubirea pe care am avut-o pentru anatomie. Prepararea artistică a pieselor anatomice și mai ales tehnica operatorie pe cadavru m'au captivat în deosebi. Chiar în cursul anului II de medicină colegii au hotărât în unanimitate că voiu fi profesor de anatomie. Au avut dreptate, deși eu am fost împotriva profesilor lor”.

În 1903 Iasenetschi termină Facultatea de Medicină, fiind notat cu „distincție”. În Ianuarie 1904 pleacă cu un spital din Kiew în extremul Orient. Se începuse războiul ruso-japonez. El lucrează în orașul Cita ca medic șef al secției chirurgicale de pe lângă un spital al Crucii Roșii. Pentru un tânăr absolvent, era o cinste deosebită. Era o mărturie nesdruncinată că tânărul Iasenetschi era un chirurg talentat și nici decum un chirurg de rând. I se deschidea o carieră strălucită. Toată această vreme tânărul Iasenetschi e obsedat de ideea înaltă și nobilă a slujirii poporului de jos, pe care acum o înțelegea ca un contact nemijlocit cu acest popor de robi. În felul acesta realizează intenția sa de a deveni medic de plasă, așa cum își propusese la intrarea în Facultate.

În spitalul din Cita cunoaște pe viitoarea lui soție, care lucra tot acolo în calitate de soră de spital. Răniții — o numiau „sora cea sfântă”, atât pentru feminitatea și delicatețea ei, cât mai ales pentru bunătatea ei. Se căsătorește și în curând părăsesc Cita.

Începu să lucreze în circumscripții, și anume în județul Ardanov (gubernământul Simbirsc), după aceea în județul Fatej (gubernământul Cursc) și în sfârșit în orașul Fatej. Apucându-se de lucru, Iasenetschi se sacrifică fără măsură pentru muncă. Era un mare pasionat. La Universitate, în anul al III-lea ajunsese odată până la completă epuizare. Și de data aceasta se arată tot așa de plin de râvnă. Spitalele de circumscripție lucrau după vorba lui: „Dela 9 dimineața până la 1 noaptea, cu intrerupere numai pentru masa de amiază”, pe care o luau la repezeală.

„Pe neobservate — spune el — s'a ivit în mine tendința de a prelucra cazurile rare”. În anii 1907—8 s'au tipărit primele mele articole în revista „Chirurgia”.

După revoluția din 1905 țarismul întârit a avut o influență asupra vieții tânărului medic democrat. După un conflict răsunător pe care l-a avut cu poliția țaristă, „l-au alungat din Fatej”, după cum spune el însuși.

Iasenetschi e om de linie. El acționează numai din convingere, chiar dacă momentan e în detrimentul lui. Nu cunoaște nici lingușirea și nici diplomația în drumul vieții lui. Talentul și puterea creatoare domină celelalte caracteristici ale personalității lui.

După conflictul dela Fatej, îl vedem pe Iasenetschi la Moscova în clinica profesorului Diaconov. Aici e preocupat de lucrări științifice. Referatele lui la „Asociația chirurgilor din Moscova” despre „Anestezia locală și regională”, care pe vremea aceea nu era cunoscută chiar multora dintre profesori, a stârnit un interes deosebit în sânul acelei societăți medicale. El își alege ca subiect pentru teza de doctorat tocmai „Anestezia locală și regională”.

După ce lucrează 8 luni în clinica profesorului Diaconov, e numit la spitalul public din Romanov (județul Balașev, gubernământul Caratov). Aici face foarte multe operații, conduce consultațiile la Ambulanța extrem de cercetată a spitalului. Concediile și permisiile pe care și le ia, le folosește pentru călătoriile de studii la Moscova, unde mereu lucrează pe cadavre, căutând noi metode de anestezie locală și regională. Peste câțiva ani, pentru teza sa de doctorat „Anestezia regională”, primește cel mai mare premiu al acelei vremi: „Premiu Hoiașchi”.

Primul războiu mondial îl găsește pe Iasenetschi medic șef al spitalului public din Periaslavl — Zalessc. Secția chirurgicală cu cele 25 de paturi, e permanent plină. El e printre primii chirurși din Rusia, care fac operații pe rinichi, căile biliare, stomac, inimă și creier. Munca de spital nu-l împiedică să continue observațiile sale științifice și să scrie mereu noi și noi articole. În fiecare an el tipărește darea de seamă asupra activității spitalului public din Periaslavl, urmând pilda clinicii profesorului Diaconov. În timpul războiului, are și conducerea spitalului de răniți.

În această vreme, fiind foarte mult preocupat de munca de spital și de lucrările lui științifice, Iasenetschi e departe de Biserică. Predispoziția lui religioasă din tinerețe e reinviată în ultimii ani ai războiului. E lucru cunoscut că nenorocirile mari care se abat asupra unui popor contribuie la reinvierea credinței și aprofundarea ei. Iasenetschi începe să cerceteze regulat Biserica, ceea ce produce mirarea colegilor și bucuria locuitorilor din Periaslavl.

În 1917 reușește la concursul de medic-șef chirurg la spitalul public din orașul Tașkent. Iasenetschi se mută cu familia în Uzbekistan. În acea vreme avea patru copii, trei băieți și o fată. În timpul călătoriei constată că soția sa, pe care a iubit-o foarte mult, s'a îmbolnăvit de o tuberculoză ce progresa cu repeziune.

Deși cu soția — pe care o îngrijea personal neîntrerupt — el continuă o activitate tot așa de febrilă ca și până acum. Conduce serviciul în spitalul enorm al orașului, pregătește materialul pentru o nouă lucrare: „Technica operatorie a supurațiilor”, ia parte la înființarea și organizarea Universității din Asia de mijloc, unde va și ocupa catedra de Anatomie topografică și tehnică operatorie.

În 1919 soția sa e răpusă de nemiloasa boală. Deși medic, care știa prea bine că nu se putea întâmpla altfel, totuși lovitura a fost atât de mare încât se poate spune pe drept cuvânt, că despică în două drumul vieții lui. Treisprezece nopți în șir stă lângă patul muribunde. Începând din propria inițiativă să citească Psaltirea, e străfulgerat în sufletul său de versetele Psalmului 112, 8: „El dă casă de locuit celei ce mai înainte era steapă, ca mamă ce se bucură de copiii săi”. Și dimineața se duce la o femeie pe care o cunoștea foarte puțin, dar pe care o știa singură, și o aduce în casa sa. Aceasta i-a crescut copiii. Toți patru au avut parte de studii superioare, toți devenind medici. Cel mai mare are titlul de doctor în științele medicale (titlu ce se decerna numai după ce în viață, ca medic, cineva se dovedea deosebit de destoinic. Titlul era dat de Aca-

demia de Științe din Moscova. De aceea abia 1-3% din medici erau doctori în medicină. Restul erau licențiați ai Facultății și purtau titlu de medic). Acesta ajunge și profesor universitar.

În această vreme Iasenetschi găsește pe zi ce trece tot mai multă mângâiere în credință. Cercetează societatea religioasă locală și aprofundează studiul teologiei. Se împrietenește cu tot mai mulți clerici și se interesează îndeaproape de treburile bisericesti. După o cuvântare la o adunare eparhială, episcopul Inochentie îi adresează aceste cuvinte: „Doctore, ar trebui să fii preot”. Iată ce scrie însuși Iasenetschi în această privință în amintita Autobiografie: „La preoție nu m'am gândit nici măcar în vis. Cuvintele Arhiepiscopului însă le-am primit ca o chemare dela Dumnezeu. Căci îndată mi-am adus aminte de o întâmplare dela terminarea liceului. Era obiceiul ca odată cu diploma de bacalaureat să se dea fiecărui absolvent și un Nou Testament, în care era pusă diploma. Și îndată l-am cetit întreg; pare că mi s'a rupt inima când am cetit cuvintele Domnului nostru Iisus Hristos adresate ucenicilor lui: „Secerișul este mult, iar lucrătorii puțini; deci rugați pe Domnul secerișului să scoată mai mulți lucrători la secerișul său” (Luca 10, 2). Aceste cuvinte s'au întipărit așa de mult în mintea mea încât acum le socotesc ca prima chemare a mea la preoție din partea lui Dumnezeu”.

„Tot acum mi-am adus aminte și de o altă întâmplare a mea din Periaslavl când în anul 1915, începând să scriu tratatul despre: „Tehnică operatorie a supurațiilor”, deodată mi-a trecut prin minte, fără să-mi dau seama cum, un gând: „Când lucrarea mea va fi terminată se va scrie pe ea numele unui episcop”. Atunci am înțeles, amintindu-mi cele întâmplate, în ce chip minunat mă conduce Domnul spre această țintă. Cu un an înainte îmi murise soția, lăsând patru copii mici. A murit în chip cu totul straniu, fiind de o sănătate cu totul înfloritoare. A murit de tuberculoză. Aceasta trebuia să se întâmple așa, deoarece Domnul mi-a rânduit calea monahală dintru început. Fără nicio îndoială am răspuns afirmativ Arhiepiscopului Inochentie și astfel în ziua de 2 Februarie, de întâmpinarea Domnului a anului 1921, fiind profesor la Universitatea din Tașcent, am fost sfințit diacon, iar la o săptămână presbiter. Îndată m'a numit preot ajutor la catedrala orașului”.

În felul acesta, pe lângă multiplele îndatoriri de medic și profesor se mai adăuga și îndatorirea de slujitor al Bisericii. În această calitate el dezvoltă o activitate de predicator, foarte pasionat de noua sa îndatorire. În luna Mai 1923 s'a săvârșit hirotonirea lui întru Arhiepiscop, fiindu-i incredințată eparhia Tașcent și Turchestan.

Întru cât cu ocazia hirotonirii ca preot a primit dela Patriarhul Tihon o poruncă — care de altfel a fost repetată și de Patriarhul Serghe — și anume să nu părăsească activitatea științifică și practica chirurgicală, Iasenetschi continuă să lucreze, deși era episcop.

Sistematic, zi de zi, el adună observație lângă observație pe care analizându-le și clasificându-le, făcea să crească tot mai mult materialul operii sale. În orice condiții s'ar fi aflat, oricând de grele, el folosea orice clipă pentru adunarea acestor noi și noi observațiuni de cazuri rare.

Valentin Iasenetschi era un medic minunat. Măinile lui delicate și agere pare că erau create anume pentru aceasta, să se atingă fără durere de rănilor deschise ale trupului omenesc. După mărturia multora, a celor ce l-au văzut lucrând; operațiile, tehnica, felul de a pune diagnosticul sunt uimitoare. E un maestru al diagnozei și un cunoscător perfect al anatomiei topografice. La consultațiile dela ambulanța spitalului lui bolnavii vin ca un torent neîntrerupt. Și cred că în toată activitatea lui n'a fost niciun caz pe care să-l refuze de a-l trata, sau vreun suferind pe care să nu-l ajute în suportarea durerii.

În anul 1934 vede lumina tiparului prima ediție a lucrării lui: „Tehnică operatorie a supurațiilor”. Cartea aceasta ocupă un loc de frunte în literatura medicală rusă.

Iată ce scrie în prefața cărții profesorul Levit: „Majoritatea medicilor tineri se duc fără nicio poftă de lucru în secția supurațiilor și cum termină stagiul se grăbesc a se întoarce în secțiile aseptice. În manualele de învățământ și chiar în cele de specialitate, la capitolul „plăgi supurate” se descrie mai mult procesul îmbolnăvirii diferitelor organe. Insuși Voino Iasenetschi scrie: „Când am început să lucrez ca medic de circumscripție am constatat cât sunt de insuficient pregătit în stabilirea diagnosticului și tratamentului plăgilor supurate, care însă m'am convins foarte repede că sunt cele mai importante, cele mai dese, aproape în fiecare zi având cazuri pentru medicul care lucrează între țărani și muncitori”.

Idealul slujirii poporului de jos, ideal care-l stăpâna cu patimă încă din tinerețe pe Valentin Voino Iasenetschi, a fost demonstrat pe deplin în cartea scrisă de el. Valoarea ei medicală va fi judecată de către specialiști. Pe noi ne impresionează altceva din această carte, și anume „umanitatea” ei adâncă. La pag. 205 scrie: „Chirurgul în fața unei operații nu trebuie să aibă în vedere bună oară numai regiunea stomacului și cazul ce se prezintă de operat, ci trebuie să ia în considerare întreg omul bolnav — care cu părere de rău trebuie să spunem că pentru mulți medici nu e decât „un caz” — așadar trebuie să ne gândim totdeauna că avem în față un om cutremurat și înspăimântat de moarte, a cărui inimă bate nu numai la propriu ci și la figurat”.

Chiar în prezentarea și descrierea fiecărui „caz” în parte, înaintea cititorului se ridică mai întâi omul cu suferințele și neputințele lui, fie o bătrână, fie un copil, fie un țărăn rus sau chirchiz. De aici reiese plenitudinea și claritatea descrierii detaliate a fiecărei îmbolnăviri, totdeauna documentată cu o splendidă cunoaștere a anatomiei topografice.

Dacă în chirurgia aseptică reușita operatorie atârna mai mult de metoda și tehnica de operare pe care o utilizează, apoi în chirurgia septică vindecarea fiecărei operațiuni atârna de priceperea operatorului de a o executa cum e mai potrivit dela caz la caz. Numai un medic, care mai întâi s'a gândit la binele omului, la ușurarea suferințelor lui, a putut scrie o astfel de carte. Varietatea și mulțimea cazurilor redade i-au dat posibilitatea unei sinteze, care a îmbogățit literatura medicală științifică rusă cu o carte de valoare reală. După apariția acestei cărți Iasenetschi continuă cu aceeași râvnă activitatea lui științifică, prin observări și descoperiri de fiecare zi. Acestea nu-l împiedecă câtuși de puțin de a-și vedea de activitatea lui pastorală și de-a aprofunda cunoștințele teologice.

Din primele zile ale marelui războiu pentru apărarea patriei îl vedem pe Arhiepiscopul Luca șef chirurg al spitalelor evacuate din Crasnoiarșc. Până la această dată prelucrează ediția a II-a a lucrării sale „Tehnică operatorie a supurațiilor”, îmbogățind-o așa încât a dublat numărul paginilor. În această nouă ediție cartea a fost apreciată în mod deosebit, acordându-se autorului Premiul Stalin cl. I.

Cu materialul adunat din experiența și observațiile făcute în spitalul din Crasnoiarșc, el scrie lucrarea „Rezecția ulterioară a plăgilor împușcate dela nivelul articulațiilor”. Și la citirea acestei lucrări ai aceeași impresie și anume că autorul n'a avut în vedere numai „cazul”, ci pe omul viu, cu toate particularitățile și neputințele lui. Chirurgul găsește aici îndrumări precise pentru stabilirea diagnosticului și tratamentul necesar. Totodată sunt prezentate metodele terapeutice utilizate înainte, fie de chirurgii din țară, fie de cei din străinătate, la fiecare fel de rănire în parte. La urmă compară aceste metode și le arată pe cele mai bune.

În total profesorul Iasenetschi are până la 55 lucrări și tratate din domeniul chirurgiei. În toamna anului 1942 a fost ridicat la rangul de Arhiepiscop de Crasnoiarșc, iar la începutul anului 1944 a fost mutat în eparhia Tambov. În „Jurnalul Patriarhiei din Moscova” din anii 1943—45 au apărut mai multe articole-predici ale

VITRINA CĂRȚII

Vasilescu Emilian Dr. Diacon: O latură necercetată a Revoluției române din 1848. Extras din Anuarul Academiei Teologice „Andreiane” Sibiu 1948, p. 30

E surprinzător faptul că până acum nu avem nici o lucrare de sinteză în care să se oglindească toată contribuția Bisericii ortodoxe la progresul poporului român dealungul veacurilor. Căci — cum cu dreptate afirmă Părintele prof. Em. Vasilescu — nu e suficient să repetăm mereu că Biserica e „mama poporului românesc”, ci e necesar să se arate documentat rolul Bisericii în viața acestui popor. E o obligație pe care ar putea-o împlini cu succes numai un specialist în istoria Bisericii și poporului român. Până atunci ne mulțumim să încredințăm articole și studii, cari scot în evidență în diferite împrejurări acțiunea preoției și caracterul creștin al mișcărilor populare. În această privință — după a noastră cunoștință — Popa Șapcă este figura care s'a bucurat de cea mai multă atenție.

Studiul Profesorului de Teologie Fundamentală dela Academia Teologică din Sibiu ne oferă o sinteză clară și documentată asupra aspectului religios al Revoluției române din 1848 în toate provinciile Țării. Aspectul religios al acestei revoluții este explicabil nu numai prin faptul că revoluțiile iau uneori caracter quasi-religios sau că religia însăși, și în special creștinismul, are și ceva revoluționar în ființa sa, ci și prin „fondul sufletesc creștin” al poporului român. După aceste considerații principiale, autorul trece la evidențierea elementelor creștine în revoluția din Moldova, Muntenia și Transilvania. În Moldova, în fruntea revoluției era și Mitropolitul Meletie. De remarcat e apoi predica preotului catehet Gh. Bădescu în Biserica Domnească din Bârlad, care a doua zi a și fost arestat. Revoluționarii erau convinși că luptă nu numai în numele Moldovei și al omenirii, ci și în numele lui Dumnezeu, cum zicea Vasile Alecsandri. Aceiași convingere o aveau și revoluționarii din Muntenia. De altfel caracterul creștin al revoluției apare cu mai multă vigoare în Muntenia. El se manifestă și în participarea preoției și călugărilor, ca preotul Radu Șapcă, preotul Ambrozie dela Buzău (poreclit Popa Tun), preotul Neagu Benescu, arhimandritul Ioan Snagoveanu ș. a., dar — ceea ce este mai important — și în „duhul evanghelic”, care străbate acțiunile și proclamațiile revoluționarilor munteni. De o însemnată deosebită este „Proclamația dela Islaz”, al cărei caracter creștin îl evidențiază autorul prin citate caracteristice. Era și firesc, deoarece Nicolae Bălcescu și Eiaze Rădulescu, socotiți ca autori ai Proclamației, erau profunzi cunoscători ai Sfinței Scripturi. În tot cursul revoluției conducătorii și poporul socotesc că „legile cele nouă sunt legi după Sf. Evanghelie”. Autorul aduce în acest sens fapte semnificative.

Arhiepiscopul Luca. Inima lui caldă se revoltă cu toată patima împotriva fascismului și în cuvinte pline de însuflețire și căldură cheamă pe credincioși la luptă contra cutropitorilor hitleriști. După cum în domeniul vast al medicinei, tot așa în ogorul duhovnicesc, arhiepiscopul Luca se străduiește să slujească cu mult spor pentru poporul și patria lui. De unde are atâta putere de a munci!

În nenumăratele predici pe care le-am cetit, se observă ca un fir roșu gândul și ideea exprimată așa de frumos de sf. Isaac Sirul: „Pentru tainele duhovnicești pe care ochiul nu le poate vedea și celelalte simțuri nu le pot percepe, pe care nici mintea cea mai înțeleaptă nu le poate pătrunde, pentru aceste taine Dumnezeu ne-a dat credința”.

Prin această credință are Vlădica Luca putere. Această credință îl conduce pe calea cea dreaptă, spre viața cea adevărată. Având nădejde în înțelepciunea divină, armonizează în personalitatea sa aparentele contradicții trupești și sufletești. Cu ajutorul aceleiași înțelepciuni lucrează cu talanții săi în slujba folositoare a omenirii.

Antonina Sapovalova

Traducere de Arhiepiscopul Ioan Cîrcov,
consilier onorific Sibiu,

În Ardeal, aspectul religios răzbate prin contribuția vlădicilor. În special a lui Șaguna și prin rolul de călăuzitori ai preoților „părinți și păstori ai poporului”, în tot timpul revoluției. Autorul enumerează jertfele preoților ardeleni în slujba dreptății poporului român.

Acesta este rezumatul studiului, pe care îl recomandăm tuturor cetitorilor noștri. E o contribuție la cinstirea anului 1848, care e plină de învățăminte și pentru vremea de azi.

Ierodiacon N. Mladin

„Păstorul Ortodox”. Număr festiv — 1897—1947 — la împlinirea a 50 de ani de existență a Societății „Frăția” a clerului din Eparhia Argeșului.

Ceva mai târziu decât am fi dorit, notăm aici frumoasa biruință pe care a reușit-o clerul din Eparhia Argeșului, prin publicarea unui impunător *Număr festiv* al revistei *Păstorul Ortodox*, cu prilejul împlinirii a 50 de ani de existență a Societății „Frăția”.

E vorba de un volum de 208 pagini compacte, în care ierarhi ai Bisericii noastre, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului, P. S. Episcop Nicolae al Clujului, P. S. Episcop Iosif al Argeșului, și numeroși profesori de teologie, clerici și laici își dau concursul pentru cinstirea celor 50 ani de rodnică activitate a Societății „Frăția”.

Remarcăm în deosebi caldă „Urare” pe care I. P. S. Nicolae al Ardealului o face „Frăției” argeșene și „Păstorului Ortodox”, pentru o viață lungă și pentru o activitate tot mai rodnică. Această „Urare”, care a sosit *cea dintâi*, ca răspuns la apelul lansat de redacția „Păstorului Ortodox”, a produs o mare bucurie și încurajare în sufletul P. S. Iosif și a admirabilului P. S. Sale colaborator, Pr. Marin S. Diaconescu, directorul „Păstorului Ortodox” și animatorul întregului lucru bun, duhovnicesc și cultural, ce se realizează cu asiduitate în sf. Eparhie a Argeșului.

Remarcăm de asemenea articolul viu și plin de miez *Actualitatea creștinismului*, al dlui Profesor Teodor M. Popescu, dela Facultatea de teologie din București, articolele studii documentate *Biserica, vatră de iubire și lumină*, al Părintelui Prof. Ioan Gh. Coman, dela aceeași Facultate, și *Preoția creștină*, al Preotului Gh. T. Tilea, articolul *Chemarea preotului în vremurile actuale*, al Părintelui conferențiar C. Sârbu de la Academia teologică „Andreiană”, și micul studiu *Vinerea Patimilor la Ierusalim, în veacul al patrulea*, semnat de Diaconul Ene Brașiște, asistent la Facultatea de teologie din București.

Mai semnează interesante studii și articole ocazionale I. P. S. Mitropolit Efrem. P. S. Vicar Veniamin Pocitan, Pr. Gh. C. Dicușcu (București), Prof. M. Mihăileanu (Pitești), dl I. Gr. Opreșan, Părintele Marin S. Diaconescu și numeroși alți preoți din Pitești și din județul Argeș.

Dintre poezii merită o mențiune deosebită acele semnate: Dimitrie Albotă, și dintre recenzii cele semnate de tânărul student Simion Bărbulescu, care nu e teolog, dar are foarte frumoase preocupări teologice.

Subsemnatarul acestor rânduri a contribuit cu un articol intitulat *Ordinea divină și desordinea umană*, ocupându-se de congresul ecumenic ce era anunțat să se țină în vara aceasta la Amsterdam.

Numărul festiv al *Păstorului Ortodox* reprezintă, cum am spus, o însemnată biruință, dacă ținem seamă de greutatea tipăritului, dar ne face și dovada că acolo unde este zel se pot realiza oricând lucruri mari. Și Părintele Marin S. Diaconescu, directorul *Păstorului Ortodox*, este omul dela care se pot aștepta oricând lucruri mari.

E. V.

Note bibliografice

Foiaia Diecezană, organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului, cu data de 20 Iunie a. c. (Nr. 24—26), este închinată revoluției din 1848. Articole substanțiale semnează: Dr. M. Bănescu, Preot Prof. Virgil Țurcan, I. B. etc.

A apărut Anuarul Academiei teologice „Andreiane” Sibiu pe 1947—1948, p. 178, Lei 250. Semnează studii Profesori: Em. Vasilescu, N. Neaga, C. Sârbu, N. Mladin.

INFORMAȚIUNI

INTERNE:

Luni 5 Iulie, I. P. S. Iustinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, însoțit de o delegație oficială, a plecat cu un avion special la Moscova pentru a lua parte la aniversarea a 500 de ani dela autocefalia Bisericii Ortodoxe Ruse și la conferința panortodoxă ce va avea loc cu acest prilej. Delegația va sta la Moscova trei săptămâni.

Cu același avion au mai plecat: delegația Bisericii ortodoxe Bulgare, în frunte cu exarhia Ștefan; delegația Patriarhiei de Antiohia, în frunte cu Mitropolitul Ilie Karan și A. Livanski, Mitropolitul Serafim al Bisericii ortodoxe ruse din Sofia.

I. P. S. S. Iustinian, Patriarhul Bisericii ort. române, după ce a sosit la Moscova pentru a participa la sărbătorirea a 500 ani dela înființarea Bisericii ortodoxe ruse, a făcut următoarea declarație:

„La invitația I. P. S. S. Patriarh Alexei am răspuns cu o profundă bucurie, am atât mai mult cu cât pentru a doua oară eu am prea fericita ocazie de a vizita țara atât de scumpă nouă, marea noastră vecină și prietenă URSS”.

Mii de studenți s'au înrolat voluntari în brigăzile de lucru de pe toate șantierelor naționale.

Particularii nu sunt obligați să marcheze obiectele din metale prețioase, decât dacă le vând, cumpără sau le dau la reparat.

Toți producătorii agricoli, afară de cei ce au 1 hectar teren arabil sau 1-3 hectare cu o producție mai mică de 600 kgr. la hectar, vor preda cote de cereale din recolta 1948, contra cost, Statului. Cotele vor fi calculate după numărul hectarelor și după recolta la hectar.

De două luni Ministerul Sănătății a inițiat o campanie antimalarică în 15 județe. Cel mai mare procent de malarici sunt în județele: Tulcea, Covurlui, Iași. Campania continuă.

La Timișoara a luat ființă un institut pentru reeducarea copiilor vagabonzi.

S'a înființat Comisiunea de Stat a Planificării pentru întocmirea unui plan de producție în toate ramurile industriei naționalizate.

Monitorul Oficial din 8 Iulie a. c. publică noua lege a cetățeniei române. Ea înlătură orice discriminare de sex, naționalitate, rasă, religie, grad de cultură, copii legitimi și ilegiti. Cetățenia se dobândește de drept (filiație sau locul nașterii) sau prin încetățenire și se pierde prin dobândirea cetățeniei unui alt stat sau prin pedeapsă.

EXTERNE

Joi au început la Moscova solemnitățile organizate cu prilejul împlinirii a 500 de ani de existență a bisericii autocefale ruse.

Biroul Informativ al Partidelor comuniste și muncitorești a criticat atitudinea antisovietică și naționalistă burgheză a conducerii Partidului comunist din Jugoslavia.

În Germania vestică s'a făcut reforma monetară separată, consfințându-se astfel scindarea Germaniei apusene de cea răsăriteană.

Mediatorul ONU-lui, Bernadotte, a prezentat propunerile de împărțire a Palestinei, pentru aplanarea conflictului dintre evrei și arabi. Atât Liga arabi, cât și Statul Israel au respins aceste propuneri.

La 1 Iunie a apărut „Viața Românească”, revistă lunară de literatură a Scriitorilor din România.

Buletinul Eparhiei Argeșului, revistă de cultură creștină și foaie oficială, reproduce în întregime în numărul de pe Iulie 1948 (Nr. 7), după ziarul „Universul”, toate cuvântările ținute cu prilejul alegerii și înscăunării I. P. S. Patriarh Iustinian. Textul este însoțit de numeroase clișee.

Dela Administrația Telegrafului Român

Publicăm în continuare lista parohiilor, cari și-au plătit abonamentul pe anul 1947 și 1948, în ultimele două săptămâni:

Rectu, Toderița, Ciugud, Drâmbar, Vărmaga, Lunca-Călnicului, Cristian-Săliște, Diacon Ioan Mihu, Teliu, Lăz, Avrig, Șelimbăr, Sîmnic, Belni, Almaș-Săliște, Noul-român, Curciu, Ocna-Sibiului de sus, Călnic, Meșindorf, Țopa, Arpașul de jos, Vale, Brașov-Cetate, Luța, Valea-mare, Rodbav-Făgăraș, Șercăița, Teiu, Săcărâmb, Alma, Apoldul de jos, Oarda de jos, Roșia, Codreni.

Mulțumim călduros P. C. Parohi, cari ne-au înțeles și ne au ajutat. Nădăduim că pilda acestora va fi urmată de toate parohiile și de toți abonații **Telegrafului Român**. E o datorie de conștiință pentru fiecare preot să sprijinească, prin plata abonamentului la timp, singura foaie de orientare preotească a arhiepiscopiei noastre.

Nr. 4680/1948.

Comunicat

În conformitate cu Circulara Ministerului Cultelor Nr. 22.375/948, din 12 Iunie a. c., toate Oficiile parohiale sunt obligate să ceară tuturor furnizorilor ce au de executat în continuare contracte sau comenzi încheiate pe bază de oferte, date înainte de 1 Aprilie 1948, să reducă prețurile în raport cu noile prețuri, tarife și noua fiscalitate, nuscându-se că Decizia Ministerului Comerțului Nr. 6934/948, publicată în Mon. Of. Nr. 101 din 30 Aprilie 1948, prevede sancțiuni severe pentru cei cari nu se conformează măsurilor date de Guvern.

P. C. Protopopi și C. Preoți se vor conforma dispozițiilor legale de mai sus.

Sibiu, din ședința secțiunii economice ținută la 30 Iunie 1948.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 245/1948.

1-2

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de cl. I TELIU din protopopiatul Oituz, jud. Brașov, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în **Telegr. Român**.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariul dela Stat, conform gradului de pregătire.
2. Locuință în casa parohială cu 4 camere, bucătărie, bucătărie de vară, grajd și șură în stare bună.
3. În stare bună, 3/4 st. p. arabil și 7 jug. fânaș.
4. Patru stânceni de lemne de foc transportați în curtea parohială.
5. Stola obișnuită în parohie.

Obligațiuni:

1. Cel ales va predica în Dumineci și sărbători în mod regulat.
2. Va preda catehizația la elevii dela școala primară din Teliu și Teliu-Vale
3. Va lucra în mod activ cu societățile religioase din parohie: Reuniunea femeilor și Societățile tineretului.

Cererile de concurs, împreună cu documentele prescise, precum și binecuvântarea de candidare din partea P. V. Cons. arhiep., se vor înainta Oficiului protopopesc Oituz, cu sediul în Tg.-Săcuiesc, jud. Treiscaune, în termenul prescise.

Concurenții se vor prezenta în parohie într-o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc, spre a liturghisi, predica și a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc Oituz, în înțelegere cu Consiliul parohial din Teliu.
Tg.-Săcuiesc, la 27 Mai 1948.

Ioan I. Rafiroiu
Adm. protopopesc

Albina, mirunata foaie săptămânală pentru popor, care apare de 51 ani închină un frumos număr special revoluției din 1848. În acest număr dl Gh. I. Georgescu-Buzău semnează un articol: *Preoți luptători*, în care evidențiază meritele mai multor preoți în revoluția munteană din 1848.

Nr. 4895/1948 Bis.

Notificare oficială despre primirea în Școala de cântăreți bisericești „Dimitrie Cunțan” din Sibiu

Școala ortodoxă română de cântăreți bisericești „DIMITRIE CUNȚAN” din Sibiu, întemeiată în anul 1927, sub grația Athleticei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu, are menirea să crească, pe seama sfintei noastre Biserici, cântăreți pricepuți, conducători de coruri sântești și credincioși luminași.

În afară de cântarea bisericească, elevii acestei școli primesc o educație religioasă-morală cât mai îngrijită și au prilej să se înțieze și în câte o deprindere practică folositoare pentru toată viața lor. Programul școlii prevede cursuri de albinărit, pomărit, legumărie, agricultură rațională, etc.

Cântăreții bisericești din Sibiu, se recomandă din nou celor mai aleși fii ai drept-credinciosului nostru popor și cu deosebire aceloră dintr-ei, cari urmăresc să-și crezeze o carieră liniștită, o viață frumoasă și pusă în slujba preamării lui Dumnezeu prin cântarea bisericească.

Tinerii, cari doresc să fie primiți în această școală pentru anul școlar 1948/49, își vor înainta cererile, până la 25 Sept. 1947, pe adresa: „Direcțiunii Școlii de cântăreți bisericești „D. Cunțan” în Sibiu”, însoțindu-le de următoarele acte:

1. Carte de botez,
2. Certificat de naștere,
3. Certificat școlar (cel puțin patru clase primare),
4. Certificat de bună purtare dela parohul local,
5. Certificat medical, dovedind că solicitantul nu suferă de boli contagioase și nu are defecte corporale.

În această școală se primesc numai fii ai Bisericii noastre având vârsta de 15 ani împliniți. Examenul de admitere se va fi ea Luni 27 Sept. 1948, iar începerea cursurilor se va face Marți 28 Sept. 1948.

Elevii primiți vor aduce cu sine: două schimburi, haine de pat (saltea, pătură sau flori), două perechi de încălțăminte (cizme, pantofi, etc., cuțit, furculiță, lingură și o ceașcă pentru ceai. Tacămurile trec în proprietatea școlii. Fiecare elev va aduce cu sine și o pereche de pantofi simpli de casă, spre a-și cruța încălțăminte.

Uniforma școlii este costumul național românesc.

Taxele de întreținere pentru anul întreg este de 12.000 Lei.

Pentru întreținerea în internatul școlii, elevii vor preda economului: 125 kg. făină de grâu cernută, 120 kg. cartofi, 5 kg. untură de porc topită, 2 kg. ulei comestibil, 4 kg. brânză de oaie, 10 kg. fasole uscată, 10 kg. ceapă, 60 ouă, 2 kg. săpun, 1 buc. ștergar de vase de 60 cm. lungime.

Din 125 kgr. făină de grâu, 25 pot fi înlocuite cu 40 kgr. făină de porumb.

Fiecare elev va mai achita la înscriere următoarele taxe: Lei 500 pentru baie, Lei 300 pentru spălat, Lei 400 pentru stricăciuni, Lei 300 pentru bibliotecă. Total: 1500

Nr. 4733/1948

Comunicat

Aducem la cunoștința P. C. Părinți protopopi, preoți și celor interesați, că Sf. Sinod, din București, cu ordinul Nr. 848/948, a decretat suspendarea tuturor autorizațiilor de colportaj pentru cărți, iconițe și obiecte religioase.

Pe data publicării acestui Comunicat, Consiliul nostru arhiepiscopesc anulează toate autorizațiile de colportaj, eliberate până în prezent, iar colportorii cari le-au avut nu mai sunt îngăduiți să facă uz de ele.

Cu privire la organizarea în viitor a colportajului religios, Sfântul Sinod din București va veni cu noi dispozițiuni, pe cari le vom publica la timpul său.

Sibiu, din ședința secției bisericești, dela 28 Iunie 1948

Consiliul Arhiepiscopesc

Pagina Bisericii din ziarul „Universul” a publicat succesiv două temeinice articole ale dlui Teodor N. Manolache, intitulat: *Preoții și călugării Bisericii strămoșești în revoluția dela 1848* și *Chipuri de revoluționari din 1848, Ieromonahul Ambrozie (Popa Tun)*.

Lei. *Atragem atenția tuturor elevilor că nu vor putea fi primiți în internatul școlii înainte de a face dovada achitării integrale a taxelor în bani și cel puțin a unei jumătăți din alimente.*

Direcțiunea școlii își rezervă dreptul de a mări sau micșora taxa de întreținere după cum vor fi prețurile pieții.

Cursurile durează trei ani de teorie și un an de practică.

După absolvirea școlii se eliberează Diploma de cântăreți bisericești. Pe baza acestei diplome cântăreții bisericești vor fi retribuiți din bugetul Statului cu un salariu lunar fix. Această măsură s'a pus în aplicare în ziua din 1 Aprilie 1937 și astăzi sunt retribuiți pentru aproape toți absolvenții școlii. Pe lângă aceasta, cântăreții vor avea uzufructul sesiunii can'orale, obținută din reforma agrară.

Onorata Preoțime e poftită a celi această Notificare credincioșilor noștri în sfânta biserică în trei Dumineci consecutive și a îndemna părinții să-și trimită fiii buni la Școala de cântăreți bisericești.

Totodată mai dispunem Oficiilor parohiale spre știre și strictă conformare următoarele:

a) Cântăreții care angajează absolvenți ai Școlii de cântăreți din Sibiu, până la introducerea acestora în statele de salarizare, să le asigure din casieria parohială un salariu potrivit, conform hotărârii Adunării eparhiale din 1933 emisă de Noi cu Nr. 6621/933.

b) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți din Sibiu să fie angajați pe lângă cei bătrâni calificați din parohiile noastre, Consiliul parohial având obligația să le asigure jumătate din uzufructul sesiunii can'orale.

c) Cântăreții cu diplomă dela Școala de cântăreți angajați în parohii cu cântăreți necalificați, să se bucure de dreptul de a ocupa ștrana dreaptă, având Consiliul parohial îndatorirea a le asigura două treimi din sesiunea can'orală și din toate venitele can'orale.

Posturile de cântăreți bisericești devenite vacante nu se vor mai putea înțregi decât cu absolvenți ai Școlii de cântăreți.

Parohiile noastre, care dispun de mijloace materiale, înfruct vor avea tineri săraci dar dornici de a ajunge cântăreți bisericești, sunt poftite a vota pe seama acestora taxele de întreținere la școală.

Cunoscând că Biserica are lipsă de fii treji și luminași, care pot fi atât de minunat pregătiți pentru misionarismul dumnezeiescilor sale învățători și în școala noastră de cântăreți bisericești dela Sibiu, apelăm la iubita noastră neșcoalească chemarea de față, ci — dimpotrivă, — să facă din ea o datorie a sufletului.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 6 Iulie 1948.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 349/1948.

(6) 2-3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa a II-a Sâmbăta de jos, din protopopiatul ort. rom. Făgăraș, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela prima apariție în **Telegraful Român**.

Venitele împreunate cu acest post sunt:

1. Salariul dela Stat.
2. Locuință în casa parohială cu 4 camere și una bucătărie, grajd, șură, grădină mare, situate pe șosea, lângă vale.
3. Sesiune parohială 7 jugăre pământ arabil cl. I (într-o tablă).
4. Stola obișnuită în protop. și parohie.

Obligațiuni:
Preotul ales va predica în Dumineci și sărbători și va catehiza gratuit la Școala Primară, pe lângă celelalte îndatoriri.

Cererile de concurs, însoțite de acte și de binecuvântarea arhierescă de candidare, se vor înainta Oficiului protopopesc ort. rom. Făgăraș, în termenul sus arătat.

Concurenții se vor prezenta în parohie într-o zi de Duminecă sau sărbătoare, cu încuviințarea prealabilă a Oficiului protopopesc, spre a liturghisi, a predica și a face cunoștință cu credincioșii parohiei.

Făgăraș, la 25 Aprilie 1948.
Oficiul protopopesc ort. român Făgăraș, în înțelegere cu Consiliul parohial din Sâmbăta de jos.

Traian Ciocănelea
Protopop